PESPECTIVE CONTEMPORANE ASUPRA PEDAGOGIEI CA ŞTIINŢĂ INTEGRATIVĂ A EDUCAŢIEI

Flavius-Cristian MĂRCĂU
drd. la Facultatea de Relaţii Internaţionale şi Studii Europene, Universitatea Babeş-Bolyai din Cluj-Napoca, asistent cercetător la Universitatea „Constantin Brâncuşi" din Târgu-Jiu

Abstract: *Prin natura ei, educaţia nu este doar o problemă individuală, ci una socială. Caracterul societăţii se imprimă în fiecare membru al ei, determinându-i acţiunile şi întregul comportament. Nicăieri influenţa decisivă a societăţii asupra indivizilor nu se afirmă mai clar decât în strădania de a-i forma, aşa cum ea însăşi înţelege să o facă, prin intermediul educaţiei. De aceea, educaţia este expresia directă a conştiinţei vii a normelor şi legilor scrise şi nescrise ale societăţii umane. Educaţia caută întotdeauna să răspundă unei comenzi sociale. Astfel, putem spune că idealul educativ a fost întotdeauna subordonat idealului social.*[1]

Cuvinte cheie: *educaţie, ideal social, societate umană, învăţare*

Pornind de la afirmaţia că *"prin natura ei, educaţia nu este doar o problemă individuală ci una socială",*[2] putem spune, fără a greşi, despre caracterul societăţii că se imprimă în fiecare membru al ei, determinându-i acţiunile şi întregul comportament. Nicăieri influenţa decisivă a societăţii asupra indivizilor nu se afirmă mai clar decât în strădania de a-i forma, aşa cum ea însăşi înţelege să o facă, prin intermediul educaţiei. De aceea, educaţia este expresia directă a conştiinţei vii a normelor şi legilor scrise şi nescrise ale societăţii umane.[3]

Pentru a putea continua demersul nostru ştiinţific se impune o explicare a cuvântului *pedagogie* – de unde îşi are

CONTEMPORARY PERSPECTIVES ON PEDAGOGY AS INTEGRATIVE SCIENCE OF EDUCATION

Flavius-Cristian MĂRCĂU
PhD. Candidate, *International Relations and European Studies*, Babeş-Bolyai University of Cluj-Napoca, Researcher Assist., „Constantin Brâncuşi" University of Târgu-Jiu

Abstract: *By its nature, education is not just an individual problem, but a social one. The character of the society leaves its mark on each of its members, determining its actions and the whole behaviour. Nowhere the decisive influence of the society on the individuals is stated more clearly than in the endevour to train, as it understands itself to do it through education. Therefore, education is the direct expression of the living consciousness of the written and unwritten rules and laws of the human society. Education is always looking to meet a social order. Thus, we can say that the educational ideal has always been subordinated to the social ideal.*[1]

Keywords: *education, social ideal, human society, learning*

Starting from the statement that *"by its nature, education is not just an individual problem but a social one,"*[2] we can say, without fail, about the character of the society that it leaves its mark on every member of it , prompting the actions and the whole behaviour. Nowhere the decisive influence of the society on the individuals is stated more clearly than in the effort to train, as it seeks to make itself through education. Therefore, education is the direct expression of a living conscience and of the laws, the written and unwritten rules of the human society.[3]

To continue our scientific approach it is required to explain the word *pedagogy* - where it originated from and how it formed.

originea şi cum s-a format. Denumirea *pedagogiei* ca ştiinţă a educaţiei îşi are originea în limba greacă: "pais-paidos" care înseamnă copil, tânăr; "agoge" – creştere, conducere, educaţie; "agein-agogein" – a creşte, a cultiva, a educa; "paideia" – educaţie, intruire, învăţământ; "paidagogos" – îndrumător, educator, pedagog, din latinescul *paedagogia* care înseamnă ştiinţa educaţiei.[4]

Generalizarea experienţei de secole, îmbinată cu concluziile cercetării ştiinţifice, surpinse de istoria ştiinţei, au omologat denumirea de pedagogie. Denumirea de pedagogie este integrată organic în toate limbile de circulaţie universală: pedagogie (franceză), padagogik (germană), pedagogia (spaniolă), pedagoghika (rusă), pedagogy şi education (engleză), s.a. Denumirea reprezintă un concept de prestigiu ştiinţific, spune Ioan Bontaş, pentru cunoştere în domeniul educaţiei, ca şi pentru cunoaşterea universală, concept care este în deplină concordanţă cu istoria sa şi cu statutul de ştiinţă a educaţiei.[5]

Aducând în discuţie *ştiinţa ca educaţie,* dorim să reliefăm faptul că *educaţia* este pentru om ceea ce este *dresajul*[6] pentru unele animale superioare. Scopul amândurora este *adaptarea.* Având în vedere cele spuse anterior, putem spune că în astfel de sisteme, pentru om, se poate ajunge în fapt la înlocuirea *educaţiei* cu un *dresaj permanent* având în vedere că educaţia este *indusă* copilului încă de la o vârstă foarte fragedă. Termenul folosit pentru această *inducere* poartă numele de *Pedagogie* având în vedere că aceasta are ca obiect *educaţia.* Pe ce ne bazăm când facem această afirmaţie? Pe faptul că din punct de vedere etimologic, a educa înseamnă a modifica într-un sens determinant, înseamnă a dirija pe cineva de la o stare spre alta. Termenul, în existenţa sa semantică actuală, se aplică exclusiv fiinţei umane şi numai din secolul al XVI-lea cuvântul a primit, practic, acest sens restrâns.[7]

In ceea ce priveste educaţia de-a

The name *pedagogy* as the science of education has its origins in the Greek "pais-paidos " meaning child, tana; "Agoge" – growth, management, education; "agein-agogein" - to grow, cultivate, educate; "Paideia" - education, instruction, teaching; "Paidagogos" - mentor, educator, teacher, from the Latin meaning *paedagogia* which means the science of education.[4]

The generalizing of a century-long experience, combined with the findings of the scientific research, captured by the history of the science, have approved the name of education. The name pedagogy is organically integrated into all languages of universal circulation : pedagogie (French) , padagogik (German), pedagogia (Spanish) ,pedagoghika (Russian), Pedagogy and education (English).

The name is a prestigious scientific concept, says Ioan Bontaş to know in education, and for the universal knowledge, a concept that is fully consistent with its history and status of science of education.[5]

By focusing on the *science as education,* we want to highlight the fact that *education* is for mankind what training[6] is for some superior animals. The purpose of both of them is *to adapt.* Given the above, we can say that, to humans, such systems can actually replace *education* with a *permanent training* since early child education is induced at a very early age. The term used for the *induction* is Pedagogy since it relates to *education.* On what do we base when we make this assertion? On the fact that, etymologically speaking, to educate means to change a crucial sense, to direct someone from one state to another. The term in today's semantic existence, only applies to the human being and only beginning with the XVIth century the word has been practically limited to this sense.[7]

Regarding education over the time, we want to bring as a first example how learning was performed during the Roman period (VII-VI centuries BC) which consisted in a progressive initiation of the child into a traditional lifestyle. The child imitated,

lungul timpului, dorim să aducem ca prim exemplu modalitatea de învăţare în perioada romana, secolele VII-VI i. Hr. care consta într-o iniţiere progresivă a copilului într-un mod de viaţă tradiţional. Copilul imita, prin jocurile sale, gesturile şi comportamentele cotidiene, activităţile celor mai mari decât el. Înţelegând că prin această "iniţiere progresivă", copilul ajungea să îşi asume o anumită învăţătura extinsă la toate aspectele vieţii şi activităţii umane, inclusiv în cel tehnic şi productiv. Domeniile de învăţare erau de natură fizică, morală, militară şi religioasă. Aceste domenii fiind esenţiale pentru vremurile respective având în vedere că se dorea formarea unui cetăţean curajos, virtuos, disciplinat, moderat şi cu un caracter puternic – acesta fiind scopul urmărit. Cadrul unei astfel de educaţii a fost, până în secolul al III-lea I. Hr., familia. Începând de la 7 ani, copilul ieşea de sub tutela exclusivă a mamei şi trecea sub autoritatea tatălui. Se pare că cel din urmă era considerat un veritabil educator şi era însărcinat cu instruirea copilului, învăţându-l scrisul şi cititul, furnizându-i cunoştinţele de natură practică, cunoştinţele despre drepturile şi îndatoririle cetăţeneşti, deprinzându-l cu mânuirea armelor, călăria, etc. El se iniţia în toate aspectele vieţii care îl aştepta, stându-i alături, instruindu-se după preceptele şi, mai ales, după exemplul său.[8]

Investigaţiile aşa-numite pedagogice, deoarece justificarea lor este de a servi arta pedagogică, provin, de fapt, din domenii foarte diferite: biologie, fiziologie, psihologie, sociologie, etc., iar natura acţiunilor aparţinând acestor multiple domenii este ea însăşi destul de variabilă. Aceasta crează o anumită confuzie şi dă impresia că ştiinţa pedagogică este lipsită de unitate chiar în afara faptului educativ însuşi. Trebuie, spune R. Hubert în *Tratat de pedagogie (trăite de pedagogie)*, să concepem ansamblul pedagogiei ca un edificiu cu mai multe etaje: unul care corespunde ştiinţei, altul moralei sau filozofiei practice, al treilea tehnicilor şi ultimul creaţiei. Văzută astfel, pedagogiei nu

through its games, gestures and behaviours, the daily activities of those older than him. Through this "progressive initiation" the child reached to assume some learning extended to all the aspects of human life and activity, including the technical and productive ones. Learning areas were physical, moral, military and religious. These areas were essential for those times given the fact that they aimed towards the formation of a brave, virtuous, disciplined, moderate citizen with a strong character. The background of such an education was, until the third century BC, the family. Starting at the age of 7, the child came out from under the exclusive guardianship of the mother, passing under the authority of his father. It seems that the latter was considered a true educator and was charged with the child's training, teaching and writing and reading, giving him knowledge of the nature of practical knowledge about the rights and duties of citizens, teaching him to handle weapons, riding, etc. He initiated the child in all aspects of life that he expected for him, stood by his side, instructing him by precepts and, especially, by his own example.[8]

Investigations, so-called pedagogical because their justification is to serve the pedagogic art, come in fact from very different fields: biology, physiology, psychology, sociology, and so on, and the nature of the actions belonging to these various fields is itself quite variable. This creates some confusion and gives the impression that the pedagogic science lacks unity even out of the educational fact itself. R. Hubert, in the *Treaty of Pedagogy (lived by pedagogy),* said that pedagogy must be designed as a whole building with several floors: one that corresponds to science, another to moral or practical philosophy, the third to techniques and the last to creation. Thus seen, no exclusive qualification can be applied to pedagogy: it is the science of thinking and practice, technique and art at the same time.[9]

At first, education or pedagogy were considerated as a matter of philosophy.

i se poate aplica nicio calificare exclusivă: ea este ştiinţa şi gândirea practică, este tehnică şi artă în acelaşi timp.[9]

La început, educaţia sau pedagogia constituiau o problemă care ţinea de filosofie. Ulterior pedagogia s-a desprins de filosofie actualmente putând discuta despre mai multe pedagogii. Putem astfel defini pedagogia ca fiind ştiinţa care are ca obiect de studiu legile educaţiei, studiind esenţa, idealul, conţinutul, metodele, mijloacele şi formele educaţiei şi care urmăreşte formarea pe baze ştiinţifice a personalităţii precum şi pregătirea pentru integrarea socială şi profesională a acesteia.[10]

În ceea ce priveşte *Etapa pedagogiei moderne*, la finele Evului Mediu şi începutul epocii moderne, se observă dezvoltarea rapidă a unor ştiinţe şi desprinderea lor de filosofie, lucru care a dus la constituirea anumitor ştiinţe particulare cu obiect şi metodologie proprie de dezvoltare. În acest moment pedagogia se desprinde şi ea de filosofie şi coincide cu apariţia marilor sisteme pedagogice. Desprinderile pedagogiei de filosofie nu au produs şi rupturi totodata între aceste două ştiinţe. Astfel că filosofia modernă şi-a pus amprenta asupra unor sisteme pedagogice – lucru vizibil în sistemele francez şi german. Pedagogia modernă a urmat două direcţii: deductivă – când s-a pornit de la principiile generale de natură filosofică, psihologică sau etică, pentru a se ajunge la anumite principii pedagogice necesare pentru activitatea educativă practică şi inductivă, când s-a pornit de la datele observaţiei directe.[11]

Pornind de la constatarea că societatea din acea vreme era bazată pe nedreptate, Comenius considera că dintr-o astfel de situaţie a decurs şi coruperea oamenilor. Dacă iniţial natura omului a fost bună, atunci trebuie să ne întoarcem la ea. Este necesară, aşadar, o schimbare a societăţii şi o transformare a omului, ceea ce nu se poate realiza decât prin intermediul educaţiei. O astfel de convingere l-a determinat pe G.G. Antonescu să afirme că la Comenius întâlnim, pentru prima dată în

Subsequently pedagogy split from philosophy and now we can discuss about several pedagogies. We can thus define pedagogy as a science which studies education laws, the essence of the ideal, content, methods, means and forms of education and training, aiming to the scientifically moulding of the personality and preparing for social and professional integration of this.[10]

Regarding the Stage of Modern Pedagogy, at the end of the Middle Ages and the beginning of the early modern era, we see the rapid development of sciences which split from philosophy, which led to the further development of certain particular sciences with own objects of study and methodologies. At this moment pedagogy emerges from philosophy and coincides with the appearance of large educational systems. The breakaways of the pedagogy from philosophy did not produce a rupture between these two sciences. The modern philosophy left its mark on some educational systems – a fact proved by the French and German systems. Modern pedagogy followed two directions: the deductive one - when education started from the general principles of philosophical, psychological or ethical nature, to arrive at some pedagogical principles necessary to the practical and educational activity; and the inductive one, when education started from a direct observation of data.[11]

Starting from the fact that society of that time was based on injustice, Comenius considered that such a situation led to the corruption of people. If human nature was originally good, then people had to get back to it. It is necessary, therefore, a change and a transformation of the human society, which can be achieved through education only. Such a belief made G. G. Antonescu say that it is with Comenius that we meet for the first time in modern pedagogy a system of social pedagogy, in the sense that education is meant to serve society and considered to be the safest means for its regeneration and progress. Educating the young generation, cultivating wisdom, virtue and piety in the individual,

pedagogia modernă, un sistem de pedagogie socială, în sensul că educaţia este pusă în serviciul societăţii şi considerată ca cel mai sigur mijloc pentru regenerarea şi progresul ei. Educarea tinerei generaţii, cultivându-i individului înţelepciunea, virtutea şi pietatea, transformă însăşi societatea, pornind de la o astfel de înţelegere a rolului educaţiei.[12]

Având în vedere cele relatate mai sus, putem concluziona că pedagogia este ştiinţa integrativă a educaţiei, putând identifica următoarele dimensiuni ale acestui fenomen pornind de la cele remarcate de I. Cerghit, şi anume: *educaţia ca proces* atunci când acţiunea de transformare în sens pozitiv şi pe termen lung a fiinţei umane, în perspectiva unor finalităţi explicit formulate; *educaţia ca acţiune de conducere* vizează dirijarea evoluţiei individului spre stadiul de persoană formată, autonomă şi responsabilă; *educaţia ca acţiune socială* reprezintă activitatea ce se desfaşoară pe baza unui proiect social, avându-se în vedere un anumit model de personalitate; *educaţia ca interrelaţie umană* presupune interacţiunea dintre cei doi actori, educatorul şi educatul; *educaţia ca ansamblu de influenţe* reprezintă acţiunile deliberate sau în afara unei voinţe deliberate, explicite sau implicite, sistematice sau neorganizate, care, într-un fel sau altul contribuie la formarea omului ca om.[13]

Bibliografie

1. **Dan Potolea, Ioan Neacsu, Romita B. Iucu, Ion-Ovidiu Panisoara,** *Pregatirea Psihopedagogica*, Iasi, ed. Polirom, 2008
2. **Emile Planchard,** *Introducere in pedagogie,* Bucuresti, ed. Didactica si Pedagogica, 1976
3. **Ioan Bontas,** *Tratat de Pedagogie. Editia a VI-a revazuta si adaugita*, Bucuresti, ed. Bic ALL,
4. **Ioan Cerghit, Ioan Neacsu, Ion Negret-Dobridor, Ion-Ovidiu Panisoara,** *Prelegeri predagogice,* Iasi, ed. Polirom, 2001

transforms the society itself, based on such understanding of the purpose of education.[12]

Given all the facts mentioned above, we can conclude that pedagogy is the science of integrative education, being able to identify the next dimensions of this phenomenon. I. Cerghit noted that *education* can be perceived *as a process* when the action of transformation in a positive sense on a long term of the human being, in the view of finalities explicitly formulated; *education as a managerial action* is aimed at directing the stage of evolution of the individual trainee towards the stage of an autonomous and responsible person; *education as social action* represents the activity that takes place on the basis of a social project, taking into account a certain model of personality; *education as human interrelation* involves interaction between the two actors, the educator and the trainee; *education as a whole of influences* represents deliberate actions or out of a deliberate will, expressed or implied, systematic or unorganized, which, in one way or another contribute to the formation of the human being as human being.[13]

Bibliography

1. **Dan Potolea, Ioan Neacsu, Romita B. Iucu, Ion-Ovidiu Panisoara ,** *Psycho pedagogical Preparing* , Iasi, ed. Polirom, 2008
2. **Emile Planchard,** *An introduction in Pedagogy,* Bucharest, ed. Didactica and Pedagogica, 1976
3. **Ioan Bontas,** *Treaty of Pedagogy.* 6'th edition revised and added Bucharest, ed. Bic ALL, 2007
4. **Ioan Cerghit, Ioan Neacsu, Ion Negret-Dobridor, Ion-Ovidiu Panisoara,** *Pedagogical Lectures* , Iasi, ed. Polirom, 2001
5. ***History of Pedagogy*** , http://www.uamsibiu.ro/studenti/docs/

5. ***Istoria Pedagogiei,*** *http://www.uamsibiu.ro/studenti/docs/cursuri/1/PIPP-ist-ped.pdf,*
6. **Liviu Antonesei,** *O introducere in pedagogie,* Iasi, ed. Polirom, 2002
7. **Virtop Sorin-Avram,** *Fundamentele Pedagogiei – Teoria si Metodologia Curriculum-ului,* Suport de curs 2013-2014

Referinţe bibliografice:

[1] *Istoria Pedagogiei, http://www.uamsibiu.ro/studenti/docs/cursuri/1/PIPP-ist-ped.pdf, accesat la 04.03.2014*
[2] A se vedea pe larg *Istoria Pedagogiei, http://www.uamsibiu.ro/studenti/docs/cursuri/1/PIPP-ist-ped.pdf, accesat la 04.03.2014*
[3] *Ibidem*
[4] Ioan Bontas, *Tratat de Pedagogie. Editia a VI-a revazuta si adaugita*, Bucuresti, ed. Bic ALL, 2007, p. 11
[5] Vezi *ibidem, p*p.11-34
[6] O paralelă foarte interesanta dintre *educatia* si *dresaj* a fost facuta in cartea: Liviu Antonesei, *O introducere in pedagogie,* Iasi, ed. Polirom, 2002
[7] Emile Planchard, *Introducere in pedagogie,* Bucuresti, ed. Didactica si Pedagogica, 1976, p.10
[8] Istoria Pedagogiei, p. 18, http://www.uamsibiu.ro/studenti/docs/cursuri/1/PIPP1-03.pdf, accesat la 22.04.2014
[9] Emile Planchard, *Op. cit.,* p. 11
[10] A se vedea Virtop Sorin-Aveam, *Fundamentele Pedagogiei – Teoria si Metodologia Curriculum-ului,* Suport de curs 2013-2014, p. 17
[11] Alexandra Silvas, *Fundamentele pedagogiei si teoria si metodologia curriculumului,* curs pentru uzul studentilor, 2008, p. 11
[12] Istoria Pedagogiei, p. 18, http://www.uamsibiu.ro/studenti/docs/cursuri/1/PIPP1-03.pdf, accesat la 22.04.2014
[13] Fundamentele pedagogice. Teoria si metodologia curriculum-ului, http://www.share-pdf.com/c59984c1d6044c27a69889e9cc9cab31/pedagogie%201%20curs%20(1).htm, accesat 22.04.2014

cursuri/1/PIPP-ist-ped.pdf
6. **Liviu Antonesei,** *An introduction to pedagogy*, Iasi, ed. Polirom, 2002
7. **Virtop Sorin-Avram,** *Foundations of Pedagogy and Curriculum theory and methodology*, Course Support 2013-2014

Notes:

[1] History of Pedagogy, *http://www.uamsibiu.ro/studenti/docs/cursuri/1/PIPP-ist-ped.pdf,* accessed on 03/04/2014
[2] See extensively History of Pedagogy, http://www.uamsibiu.ro/studenti/docs/cursuri/1/PIPP-ist-ped.pdf, accessed on 03.04.2014
[3] *Ibidem*
[4] Ioan Bontas, *Treaty of Pedagogy*. 6'th edition revised and added Bucharest, ed. Bic ALL, 2007, p 11
[5] See *ibid*, pp.11-34
[6] A very interesting parallel between education and training was done in the book: by Liviu Antonesei, *An introduction to pedagogy* , Iasi, ed. Polirom, 2002
[7] Emile Planchard, *An introduction in Pedagogy,* Bucharest, ed. Didactica and Pedagogica, 1976, p.10
[8] History of Pedagogy , p. 18, http://www.uamsibiu.ro/studenti/docs/cursuri/1/PIPP1-03.pdf,
[9] Emile Planchard, *Op. cit.,*, p.11
[10] See Virtop Sorin-Avram, *Foundations of Pedagogy and Curriculum theory and methodology*, Course Support 2013-2014, p 17
[11] Alexandra Silvas, *Foundations of Pedagogy and Curriculum theory and methodology*, the course for use by students, 2008, p 11
[12] History of Pedagogy, p. 18, http://www.uamsibiu.ro/studenti/docs/cursuri/1/PIPP1-03.pdf, accessed on 22.04.2014
[13] *Pedagogical foundations. Theory and methodology of curriculum*, http://www.share-pdf.com/c59984c1d6044c27a69889e9cc9cab31/pedagogie%201%20curs%20(1).htm, accessed at 22.04.2014